

محبت چست

محبت یکے حسنِ محبوب است
محبت نہ چیزے کہ بند کسے
چہ خوشبو کہ پوید بہ روح و رواں
مسرت کہ صوفی بجاں پرورد
بصیرت درونی چوں داری ببین
صدف قطرہ آب گوہر کند
غزالے بوئے مشک بخشد لہو را
محبت چوں نیساں، بارد گہر
محبت کند ناتواں را تواں
زمین می برد بارِ کوہِ گراں
کشش انچہ دارد بجا کھکشاں
محبت عصائے بہ ہر بے بصر
برائے زباں، لعل باشد اگر
محبت بہ لنگے چوں پائے دگر
دل آشنا اک جہان محبت
چوں احساس قالب کند اختیار
محبت جوئے شیر برپا کند
نہ بند کسے گرچہ مطلوب است
نہ چیزے کہ در دست گیرد کسے
چہ نغمہ کہ پیراں کند نوجواں
قلندر بہ خرقة نہفتہ برد
تو محبوب داری قریں ہم نشین
بہ الفت بہ آغوش خود پرورد
چوں نے نغمہا کرد سوزِ گلورا
شجرہا بیارند بر شاخ بر
ز انوارِ الفت منور جہاں
فلک می کشد بارِ سیارگاں
نشانِ محبت ہماں را بداں
کند کار ہر گہ چوں روشن نظر
محبت بہ دستش زبانِ دگر
گہے دست گیرو سرِ رہگر
تپیدن بہ آتش نشانِ محبت
محبت بہ عالم شود آشکار
گہے سنگ را راہِ دریا کند

گلو زیرِ خنجرِ محبتِ نشانے
کشادہ کند راہ در بحر و گردوں
ہر اک نا کسے را کسانے شماریم
یکے مثلِ موم است دگر مثلِ سنگ
بہ گلزارِ الفت و گربارِ خواند

محبت کند شعلہ را بوستانے
محبت کند سنگ را تاجِ پیچوں
بیا اک بنائے محبت گزاریم
ولے مشکل است در جہانِ دو رنگ
چوں فقدانِ الفت بصرِ ابراند

جہانِ دورنگ

بہ دنیائے ہم رنگ چشمش کشود
پر کاه گردید بالا درخت
جہانے بہ ایں طور بر می خورد
زمانہ رخس کرد سوئے دگر
تلف میانش چوں شد رایگان
تراشید بن بیخ آبِ رواں
پرنداں گریزاں نبودند پاس
فرو و برد موجے بحالِ خراب
یکے رنگ ظاہر دگر اندرون
نبايد برو روز و شبہا گزاری
کہ از حالِ ابتر کند حالِ بہتر
تو یابی جوابے بہ ام الکتاب
کہ یابی سکونِ ولی بالیقین

گیا ہے لبِ آبرو دے نمود
زمانہ بہر طور آنجا گزشت
محبت بہ آبِ رواں پرورد
جہانست یک پیکرِ خیر و شر
نمودے چوں بودند ہمسایگان
خراشید آنجا ز میں بے گماں
شجرِ برگ افشانہ شد بے لباس
یکایک بروزے فتادے بر آب
چنین است دو رنگِ دنیائے دوں
نشايد بہ دنیائے دوں جانسپاری
دریں حالِ دنیا کجا راہ و رہبر
ہیں اندرون تا تو یابی جواب
احادیثِ خیر الامم ہم ہیں